

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցին — Քառասուններորդ համար

Jeff Pippenger

2026-02-03

Թիվ քառասուն

Պետրոսը խորհրդանշականորեն Կեսարիա Փիլիպպեում էր երրորդ ժամին՝ դեպի Կեսարիա Մարիտիմա և իններորդ ժամն իր ճանապարհին: Ըստ Մատթեոսի և Մարկոսի՝ վեց օր անց Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը Պայծառակերպության լեռան վրա էին: Ղուկասը ասում է՝ ութ օր՝ Պանիումի և Լեռան միջև: Դժոխքի դռներից՝ Կեսարիա Փիլիպպեումից մինչև խաչի մահը՝ ճանապարհին կանգ առնելով՝ Պայծառակերպության լեռան վրա: Երեք քայլ՝ Պանիումից մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Կեսարիան՝ սկզբում, Լեռը՝ մեջտեղում, և Կեսարիան՝ վերջում: Դժոխքը՝ սկզբում, մահը՝ վերջում, և Աստծո փառքը՝ մեջտեղում: Ալֆա ապստամբություն, որ ներկայացված է դժոխքի դռներով, և օմեգա ապստամբություն, որ ներկայացված է Աստծո Որդու մահով:

Կեսարիա Փիլիպպեն հիմքն է, որովհետև այնտեղ էր, որ Քրիստոսը մատնանշեց այն Վեմը, որի վրա պիտի շիներ Իր եկեղեցին: Պայծառակերպության լեռը երկրորդ քայլն է, որտեղ տաճարն ավարտվում է, և դրվում է գագաթաքարը: Այնուհետև հաջորդեց դատաստանի երրորդ քայլը՝ խաչի վրա:

Եվ Նա նրանց ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, այստեղ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչև չտեսնեն Աստծու արքայությունը՝ գործությամբ եկած»: Եվ վեց օր հետո Հիսուսն Իր հետ վերցնում է Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին ու նրանց առանձին, մենակ, բարձր լեռ է հանում. և Նա նրանց առաջակերպվեց: Եվ Նրա հանդերձները փայլուն դարձան՝ չափազանց սպիտակ, ինչպես ձյունը, այնպես որ երկրի վրա ոչ մի թափարար չի կարող դրանք այդպես սպիտակեցնել: Եվ նրանց երևաց Եղիան՝ Մովսեսի հետ, և նրանք խոսում էին Հիսուսի հետ:

Եվ Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց Հիսուսին. Վարդապե՛տ, լավ է, որ մենք այստեղ ենք. եկե՛ք երեք տաղավար շինենք՝ մեկը՝ Քեզ համար, մեկը՝ Մովսեսի, և մեկը՝ Եղիայի համար:

Որովհետև նա չգիտեր, թե ինչ ասեր, քանզի նրանք խիստ ահաբեկված էին: Եվ մի ամպ հովանի եղավ նրանց վրա, և ամպից մի ձայն եկավ՝ ասելով. «Սա է Իմ սիրելի Որդին. նրան լսե՛ք»: Եվ հանկարծ, երբ շուրջը նայեցին, այլևս ոչ ոքի չտեսան իրենց մոտ, բացի միայն Հիսուսից: Եվ երբ իջնում էին լեռից, պատվիրեց նրանց, որ ոչ ոքի չպատմեն այն, ինչ տեսել էին, մինչև որ Մարդու Որդին մեռելներից հարություն առնի: Եվ նրանք այդ խոսքը իրենց մեջ պահեցին՝ իրար հետ խորհելով, թե ինչ պիտի նշանակեր մեռելներից հարություն առնելը: Մարկոս 9:1–10:

Լեռան վրա Պետրոսն առաջարկում է խորան կանգնեցնել Մովսեսի, Քրիստոսի և Եղիայի համար:

«Մովսեսն անցավ մահվան միջով, բայց Միքայելը իջավ և կյանք տվեց նրան, նախքան նրա մարմինը ապականություն տեսնելը: Մատանան փորձեց պահել մարմինը՝ այն իրենը համարելով: Բայց Միքայելը հարություն տվեց Մովսեսին և նրան տարավ երկինք: Մատանան դառնությամբ բորբոքված հայիոյեց Աստծուն՝ դատապարտելով Նրան որպես անարդար, որ թույլ է տվել, որպեսզի իր որսը խլվի իրենից. բայց Քրիստոսը չհանդիմանեց Իր հակառակորդին, թեև հենց նրա փորձության պատճառով էր, որ Աստծո ծառան ընկել էր: Նա հեզությամբ դիմեց Իր Հորը՝ ասելով. «Տերը քեզ հանդիմանի»:»

«Հիսուսն Իր աշակերտներին ասել էր, որ Իր հետ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչև որ տեսնեն Աստծո արքայությունը՝ գործությամբ եկած: Այլակերպության ժամանակ այս խոստումը կատարվեց: Այնտեղ Հիսուսի դեմքը փոխվեց և արեգակի պես փայլեց: Նրա հանդերձները սպիտակ ու շողշողուն էին: Մովսեսը ներկա էր՝ ներկայացնելու նրանց, ովքեր հարություն են առնելու մեռելներից Հիսուսի երկրորդ գալստյան ժամանակ: Իսկ Եղիան, որ փոխադրվել էր՝ առանց մահ տեսնելու, ներկայացնում էր նրանց, ովքեր Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժամանակ կփոխվեն դեպի անմահություն և, առանց մահ տեսնելու, կփոխադրվեն երկինք: Աշակերտները զարմանքով և ահով դիտում էին Հիսուսի գերազանց փառավոր վեհությունը և նրանց վրա հովանի եղած ամպը, և լսեցին Աստծո ձայնը՝ ահեղ վեհությամբ ասելով. «Սա է Իմ սիրելի Որդին. Նրան լսեցե՛ք»: Վաղ Գրվածքներ, 164:

Պայծառակերպության լեռը նույնացնում է երեք խորաններ. Մովսեսի խորանը՝ հին Իսրայելի սկզբնավորման ժամանակ, Քրիստոսի խորանը, ինչպես ներկայացված է Նրա մարմնավորմամբ, և այն խորանը, որ հարյուր քառասունչորս հազարն է, ինչպես ներկայացված է Եղիայով: Հարյուր քառասունչորս հազարն այն մարդիկ են, որոնք մահ չեն ճաշակում, մինչև որ տեսնում են Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստը: Լեռը նույնացնում է այն կետը, որտեղ կնիքը դրոշմվում է հարյուր քառասունչորս հազարի վրա:

Հարյուր քառասունչորս հազարի խորանը կանգնեցվում է Խորանաց տոնի հակատիպային կատարման մեջ: Լեռը նույնականացնում է նրանց, ովքեր մահ չեն ճաշակում, և ներկայացնում է երեք վկաներ, որ երբ նրանք տեսնում են Աստծո փառքը լեռան վրա, դա Խորանաց տոնի հակատիպային կատարումն է:

Նրանք բարձրացվում են որպես Եղիայի խորանը, որի կանգնեցումը սկսեց 2023 թվականին, երբ թե՛ Մովսեսը, թե՛ Եղիան հարություն առան: Նախ դրվեց հիմքը, այսինքն՝ այն միակ հիմքը, որ կարող է դրվել, և այդ հիմքը Քրիստոսն է՝ անկյունաքարը և հիմնաքարը: Ապա դրվում է պսակաքարը, որը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, ինչպես ներկայացված է Պայծառակերպության լեռան վրա: Լեռան վրա Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը ներկայացնում են նրանց, ովքեր իրականում մահ չեն ճաշակում: Հետագայում Պետրոսը գրեց, որ քահանաների թագավորությունն այն մարդիկ են, որոնք ճաշակել են, թե Տերը բարի է, և որոնք հոգևոր

տուն էին: Նրանք կյանքը ճաշակեցին, ուստի մահ չեն ճաշակում:

Եթե ճաշակել էք, որ Տերը քաղցր է: Որի մոտ գալով՝ որպես կենդանի քարի, մարդկանց կողմից թեև մերժված, բայց Աստծու կողմից ընտրված և պատվական, դուք ևս, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք իբրև հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ուստի և Գրքում պարունակված է. «Ահա, Սիոնում դնում եմ մի գլխավոր անկյունաքար՝ ընտրված, պատվական. և ով հավատում է նրան, չի ամաչի»: Ա Պետրոս 2:3–6:

«Խայտառակված» թարգմանված բառը նշանակում է «ամաչել»: Մնացորդը ներկայացված է Պետրոսով, և նրանց ուրախությունը հակադրվում է նրանց, ովքեր մերժեցին վերջին անձրևի լուրը: Հարյուր քառասունչորս հազարի բանալիներից մեկը, քանի որ Պետրոսին տրվեցին արքայության «բանալիները», Սիոնում դրված «անկյան գլխավոր վեմն» է: Այդ վեմը հրաշալի է արդարների աչքին, և գայթակղության վեմ՝ Եփրեմի հարբեցողների համար:

Քարը, որ շինարարներն անարգեցին, եղավ անկյան գլխաքարը: Սա Տիրոջ գործն է. զարմանալի է մեր աչքին: Սաղմոսներ 118:22, 23.

Հիսուս այս համարներին անդրադարձավ այգու առակի եզրափակիչ մասում:

Յիսուս նրանց ասաց. «Երբեք չե՞ք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա՞ դարձավ անկյունի գլուխ. սա Տիրոջից եղավ, եւ զարմանալի է մեր աչքերին”»: Ուստի ասում եմ ձեզ, Աստծու արքայությունը ձեզանից պիտի վերցուի եւ տրուի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եւ ով որ ընկնի այս քարի վրայ, պիտի փշրուի. իսկ ում վրայ որ այն ընկնի, նրան պիտի փռվի»: Եւ երբ քահանայապետներն ու փարիսեցիները լսեցին նրա առակները, հասկացան, թե իրենց մասին էր խօսում: Բայց երբ ուզեցին նրան բռնել, վախեցան բազմությունից, որովհետեւ նրան մարգարե էին համարում: Մատթեոս 21:42–46.

Ով որ ընդունում է հիմնարար պատգամը, պիտի կոտորվի, որովհետև Վեմն Քրիստոսն է, և Ավետարանի գործն է մարդուն խոնարհեցնել մինչև հողը:

«Ի՞նչ է արդարացումը հավատքով: Դա Աստծո գործն է՝ մարդու փառքը հողի մեջ խոնարհեցնելը և մարդու համար անել այն, ինչ մարդը գործություն չունի ինքն իր համար անելու: Երբ մարդիկ տեսնում են իրենց իսկ ոչնչությունը, նրանք պատրաստվում են հազնվելու Քրիստոսի արդարությամբ: Երբ նրանք սկսում են ողջ օրը գովել և մեծարել Աստծուն, այն ժամանակ, նայելով, նրանք փոխվում են նույն պատկերի մեջ: Ի՞նչ է վերածնունդը: Դա մարդուն նրա իսկական բնության բացահայտումն է, այն, որ ինքն իր մեջ նա անարժեք է»: Manuscript Releases, հտ. 20, 117.

Ով որ մերժում է հիմնաքարը, կործանվում է, ինչպես եղավ հին Իսրայելի պարագայում՝ Հիսուսի կողմից այգու առակի կիրառության կատարման մեջ: Հրեաները մերժեցին Քրիստոսին, նրանք նաև մերժեցին Մովսեսին, որովհետև եթե հավատացած լինեին Մովսեսին, ապա կհավատային նաև Քրիստոսին: Նրանք մերժեցին Աստծո

օրենքը՝ մարդկանց պատվիրանները վարդապետություն ուսուցանելով: Քրիստոսը, Մովսեսը և Օրենքը բոլորը հիմնադրությունների խորհրդանիշներ են, և Քրիստոսը միակ հիմքն է, որ կարող է դրվել, սակայն Քրիստոսը, որպես հիմք, ներկայացվում է բազմաթիվ խորհրդանիշներով: Մովսեսը և Օրենքը երկուսն էլ այս իրողության պատկերավորումներն են: Քրիստոսը միակ հիմքն է, սակայն սա միայն նշանակում է, որ Նրա մարգարեական Խոսքի մյուս հիմքերը պարզապես Նրա բնավորության որևէ կողմի խորհրդանիշներն են:

Ոչ ոք չի կարող այլ հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է, որն է Հիսուս Քրիստոսը: Ա Կորնթացիս 3:11:

Հիսուսը Բանն է, և, որպես այդպիսին, Իր Բանի մեջ եղած կանոնները ներկայացնում են Ինքը Իրեն: Ահա թե ինչու Քույր Ուայթը գրի է առնում, որ Տասը պատվիրանները Քրիստոսի բնավորության արտագրությունն են: Նա Առաջինն է և Վերջինը, և երբ այս կերպով է ներկայացվում, դա ցույց է տալիս, որ Քրիստոսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է այդ բանի սկզբի հետ միասին: Որպես Բան՝ Նա նաև «Ճշմարտություն» է, իսկ ճշմարտությունը մարգարեական կառուցվածք է: Նա Հուդայի ցեղի Առյուծն է, երբ կնքում և բացում է Իր Բանը: Նա նաև անկյունաքարն է, որ դառնում է գագաթաքար: Անկյունաքարը պարզապես Նրա՝ որպես հիմքի, կամ երբայերեն «Ճշմարտություն» բառի առաջին տառի պատկերավոր ներկայացումն է: Գագաթաքարը տաճարի վրա կատարվող պսակիչ գործն է, և երբ համադրվում է ճշմարտության կառուցվածքի հետ, գագաթաքարը քսաներկու անգամ ավելի զորավոր է, քան անկյունաքարը: Այն, ինչ զարմանալի է նրանց աչքերում, ովքեր ճաշակել են, որ Տերը բարի է, այն է, թե ճշմարտության կառուցվածքի սկզբունքները, համադրված անկյունաքարի և գագաթաքարի հետ, ինչպես են բացահայտում այն մարգարեական բանալիներից մեկը, որոնք տրվել էին Պետրոսին:

Առաջին տառը՝ ալֆան, մեկն է, իսկ վերջին տառը՝ օմեգան, քսաներկու: Միլլերի գոհարները փայլում են ինչպես արեգակը, բայց երբ կեղտը խոզանակով մաքրող մարդը հավաքեց գոհարները, դրանք տասնապատիկ ավելի պայծառ էին: Այն գիտակցումը, որ մարգարեական գծի վախճանը նույնն է, բայց առավել զորավոր, քան մարգարեական գծերի սկիզբը, «զարմանալի» է: Սա Քրիստոսի բնավորության մի տարր է. սա այն բանալիներից մեկն է, որ տրվեցին Պետրոսին՝ կապելու հարյուր քառասունչորս հազարը:

Պետրոսի «հոգևոր տունը» Ուիլյամ Միլլերի երազի արկղն է, ինչպես նաև Մադաքիայի տասանորդների և ընծաների շտեմարանը: Երբ երկնքի պատուհանները բացվում են, մի դասը դուրս է նետվում սենյակից, իսկ մյուս դասը զցվում է արկղի մեջ և ստանում Աստծո հաղթական եկեղեցու սպիտակ կտավե հանդերձանքները:

«Հանդիսավոր և հրապարակայնորեն Հուդայի ժողովուրդը իրեն պարտավորեցրել էր հնազանդվել Աստծո օրենքին: Բայց երբ Եզրասի և Նեեմիայի ազդեցությունը մի ժամանակով հեռացվեց, շատերը եղան, որ հեռացան Տիրոջից: Նեեմիան վերադարձել էր Պարսկաստան: Նրա՝ Երուսաղեմից բացակայության ընթացքում ներս սողոսկեցին այնպիսի չարիքներ, որոնք սպառնում էին ապականել ազգը:

Կռապաշտները ոչ միայն ամրապնդեցին իրենց դիրքը քաղաքում, այլև իրենց ներկայությամբ պղծեցին անգամ տաճարի իսկ գավիթները: Խառնամուսնության միջոցով բարեկամական կապ էր հաստատվել քահանայապետ Եղիաշիբի և Տոբիա ամմոնացու՝ Իսրայելի դառն թշնամու միջև: Այս անսուրբ դաշինքի հետևանքով Եղիաշիբը թույլ էր տվել, որ Տոբիան բնակվի տաճարին կից մի սենյակում, որը մինչ այդ օգտագործվում էր որպես ժողովրդի տասանորդների և ընծաների պահեստարան»:

«Ամմոնացիների և մովաբացիների դաժանության ու դավաճանության պատճառով Իսրայելի հանդեպ, Աստված Մովսեսի միջոցով հայտարարել էր, որ նրանք հավիտյան պետք է հեռու պահվեն Իր ժողովրդի ժողովից: Տե՛ս ԲՕրինաց 23:3–6: Այս խոսքին հակառակվելով՝ քահանայապետը դուրս էր նետել Աստծո տան սենյակում պահված ընծաները, որպեսզի տեղ պատրաստի այս անիծված ցեղի ներկայացուցիչի համար: Աստծու հանդեպ ավելի մեծ արհամարհանք չէր կարող դրսևորվել, քան այդպիսի շնորհ ցույց տալով Աստծու և Նրա ճշմարտության այս թշնամուն»:

«Պարսկաստանից վերադառնալով՝ Նեեմիան տեղեկացավ այդ հանդուգն պղծության մասին և անհապաղ միջոցներ ձեռնարկեց ներխուժողին վտարելու համար: «Ես խիստ վշտացա,— հայտարարում է նա,— ուստի Տովիայի ամբողջ տնային իրերը դուրս նետեցի այդ սենյակից: Այնուհետև հրամայեցի, և նրանք մաքրեցին սենյակները. և այնտեղ կրկին տարա Աստծու տան անոթները՝ ընծայի և կնդրուկի հետ միասին»:

«Տաճարը ոչ միայն պղծվել էր, այլև ընծաները չարաշահվել էին: Դա միտված էր եղել ժողովրդի առատաձեռնությունը վիատեցնելուն: Նրանք կորցրել էին իրենց նախանձախնդրությունն ու ջերմեռանդությունը և չէին կամենում վճարել իրենց տասանորդները: Տիրոջ տան գանձարանները սակավ էին համալրված. երգիչներից շատերը և տաճարական ծառայության մեջ ներգրավված ուրիշներ, բավարար աջակցություն չստանալով, թողել էին Աստծո գործը՝ այլուր աշխատելու համար:»

«Նեեմիան ձեռնամուխ եղավ այս չարաշահումները ուղղելուն: Նա հավաքեց նրանց, ովքեր թողել էին Տիրոջ տան ծառայությունը, «և նրանց դրեց իրենց տեղերում»: Սա ժողովրդին վստահություն ներշնչեց, և ամբողջ Հուդան բերեց «հացահատիկի, նոր գինու և յուղի տասանորդը»: Մարդիկ, որոնք «հավատարիմ էին համարվել», նշանակվեցին «գանձարանների վրա գանձապահներ», «և նրանց պաշտոնն էր բաշխել իրենց եղբայրներին»»: Մարգարեներ և Թագավորներ, 669, 670:

Երբ Նեեմիան «դուրս շարտեց Տովիային», նա նախապատկերում էր Քրիստոսին, որ նույն տաճարից դուրս էր հանում դրամափոխներին: Խոսքը պարզապես տաճարի մասին չէր, այլ հենց տաճարի այն սենյակի, որտեղ պահվում էին տասանորդները: Երբ փիլադելփացի Եղիակիմը փոխարինեց լաոդիկեացի Շեբնային, Շեբնան այն գանձապետն էր, որ նետվեց հեռավոր դաշտը:

Այսպես է ասում Զորաց Տեղ Աստվածը. Գնա՛, մտի՛ր այս գանձապետի մոտ՝ Սեբնայի, որ տան վրա է, և ասա՛. «Ի՞նչ ունես դու այստեղ, և ո՞ւմ ունես դու այստեղ,

որ այստեղ քեզ համար գերեզման ես փորել, ինչպես նա, ով բարձր տեղում իր համար գերեզման է փորում և ժայռի մեջ իր համար բնակարան է կերտում: Ահա Տերը քեզ պիտի տանի հզոր աքսորով և անպատճառ պիտի ծածկի քեզ: Նա անպատճառ սաստիկ պիտի պտտեցնի ու գնդակի պես նետի քեզ ընդարձակ երկիր. այնտեղ պիտի մեռնես, և այնտեղ քո փառքի կառքերը պիտի լինեն քո տիրոջ տան ամոթը: Եվ ես քեզ պիտի վռնդեմ քո պաշտոնից, և քո դիրքից նա քեզ պիտի ցած գցի»:

Եվ պիտի պատահի այն օրը, որ Ես կկանչեմ Իմ ծառային՝ Եղիակիմին՝ Քեդկիայի որդուն. և նրան կհազցնեմ քո պատմուճանը, և նրան կգորացնեմ քո գոտիով, և քո իշխանությունը նրա ձեռքը կհանձնեմ. և նա հայր պիտի լինի Երուսաղեմի բնակիչների համար և Հուդայի տան համար: Եվ Դավթի տան բանալին նրա ուսին պիտի դնեմ. և նա պիտի բացի, և ոչ ոք պիտի չփակի. և նա պիտի փակի, և ոչ ոք պիտի չբացի:

Եվ ես նրան կամրացնեմ իբրև մեխ՝ հաստատուն տեղում, և նա փառավոր գահ կլինի իր հոր տան համար: Եվ նրա վրա պիտի կախեն իր հոր տան ամբողջ փառքը՝ զավակներին ու սերունդներին, բոլոր փոքր անոթները՝ զավաթների անոթներից մինչև սափորների բոլոր անոթները: Այն օրը, ասում է Զորքերի Տերը, կհեռացվի այն մեխը, որ ամրացված էր հաստատուն տեղում, և կտապավի ու կընկնի, և այն բեռը, որ նրա վրա էր, պիտի կտրվի, որովհետև Տերն է ասել դա: Եսայիա 22:15–22.

Այն օրը, երբ հիմար Լառդիկեցի Շեբնան դուրս է գցվում, Եղիակիմին է տրվում հաղթական եկեղեցու իշխանությունը: Երբ Քրիստոսը մաքրում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը այն աղբից, որ ծածկել էր թանկագին գոհարները, Նա հայտնում է, որ «կծածկի» նրանց, ովքեր ներկայացված են Շեբնայով: Նախքան երկնքի պատուհանները բացվելը, գոհարները ծածկված էին աղբով, և երբ աղբը դուրս է գցվում, այն ժամանակ աղբը ծածկվում է ամոթով: Ուիլյամ Միլլերի երազը նույնացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը:

Տուփը Մաղաքիայի շտեմարանն է, Պետրոսի հոգևոր տունը և Եղիայի խորանը, որը Պետրոսը ցանկանում էր կառուցել: Կեղտ մաքրող խոզանակով մարդը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, երբ Նա գոհարները գցում է տուփի մեջ: Մաղաքիան մատնանշում է այն փորձությունը, որը ապացուցում է, որ Աստծո ժողովուրդը ճշմարտապես վերադարձել է դեպի Նրան:

Այն ժամանակ Տիրոջից վախեցողները միմյանց հետ հաճախ էին խոսում. և Տերը ականջ դրեց ու լսեց, և հիշատակի մի գիրք գրվեց Նրա առաջ նրանց համար, ովքեր վախենում էին Տիրոջից և մտածում էին Նրա անվան մասին: «Եվ նրանք Իմ պիտի լինեն,— ասում է Զորությունների Տերը,— այն օրը, երբ Ես կազմեմ Իմ գանձերը. և Ես պիտի խղճամ նրանց, ինչպես մարդը խղճում է իր որդուն, որ ծառայում է իրեն»:

Այն ժամանակ դուք պիտի վերադառնաք և զանազանեք արդարի և ամբարշտի միջև, Աստծուն ծառայողի և Նրան չծառայողի միջև: Մաղաքիա 3:16–18.

«Վերադառնալ» բառը այս հատվածում առանցքային է, որովհետև Աստված Իր ժողովրդին կոչ է անում վերադառնալ Իրեն, սակայն նաև մարտահրավեր է նետում այդ

ժողովրդին՝ փորձելու Իրեն՝ վերադարձնելով տասանորդներն ու ընծաները, և կա նաև մի ժամանակ, երբ արդարները «կվերադառնան», և այդպիսով նրանք «կտարբերեն» իմաստունների և հիմարների միջև: Նրանք, ովքեր վախեցան Տիրոջից և խորհեցին Նրա անվան մասին, նրանք են, որ պետք է լինեն հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշը:

Տիրոջ երկյուղը առաջին փորձությունն է, ուստի երբ տասնվեցերորդ համարը ասում է՝ «այն ժամանակ» նրանք, որ երկյուղում էին Տիրոջից, դա հղում է անում դեպի մարգարեական պատումը:

«Ձեր խոսքերը Իմ դեմ խիստ են եղել,— ասում է Տերը: Բայց դուք ասում եք. «Ի՞նչ ենք այդքան խոսել Բո դեմ»: Դուք ասել եք. «Իզուր է Աստծուն ծառայելը. և ի՞նչ օգուտ, որ պահել ենք Նրա պատվիրանը, և որ սուգով ենք ընթացել Ձորությունների Տիրոջ առաջ»: Եվ այժմ մենք երանելի ենք կոչում ամբարտավաններին. այո՛, չարություն գործողները հաստատվում են. այո՛, Աստծուն փորձողները նույնիսկ ազատվում են»: Մաղաքիա 3:13–15:

Մաղաքիան ասում է. «Եվ այժմ մենք ամբարտավաններին երջանիկ ենք կոչում»: Եփրեմի հարբեցողները կոչվում են «հպարտության պսակ», և նրանք ուրախանում են, երբ կարծում են, թե Մովսեսն ու Եղիան՝ այն երկու մարգարեները, որոնք տանջում էին իրենց, մեռած էին: Նրանք այնքան երջանիկ էին, որ միմյանց նվերներ էին ուղարկում:

Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած լինեն այն մեծ քաղաքի հրապարակում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սողոմ և Եգիպտոս, ուր նաև մեր Տերն խաչվեց: Եվ ժողովուրդներից ու ցեղերից ու լեզուներից ու ազգերից մարդիկ պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք օր և կես, և թույլ չտան, որ նրանց դիակները գերեզմանների մեջ դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա և զվարճանան, և իրար նվերներ պիտի ուղարկեն, որովհետև այս երկու մարգարեները չարչարում էին երկրի վրա բնակվողներին: Հայտնություն 11:8–10.

Հպարտները երջանիկ են 2020 թվականի հուլիսի 18-ից սկսած մինչև 2023 թվականը: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին պատգամը «խիստ» էր «Տիրոջ» դեմ: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին մենք չճանաչեցինք, թե որքան ահավոր կերպով էինք խոսել Աստծու և Նրա Խոսքի դեմ: Հիասթափված՝ մենք մտանք սպասման ժամանակի մեջ, ինչպես ներկայացված է այս ողբով. «Իզուր է Աստծուն ծառայելը. և ի՞նչ օգուտ, որ պահել ենք նրա պատվիրանը, և որ տրտմությամբ ենք ընթացել զորաց Տիրոջ առաջ»: Սա զուգահեռ է Երեմիայի ողբին, երբ նա պատկերում է առաջին հիասթափությունը:

Չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. միայնակ նստեցի քո ձեռքի պատճառով, որովհետև դու ինձ լցրել ես զայրությամբ: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որը հրաժարվում է բժշկվել: Մի՞թե դու ինձ համար բոլորովին սուտասանի պես պիտի լինես և ինչպես ջրեր, որ պակասում են: Երեմիա 15:17, 18.

Մեր խոսքերը հաստատուն էին 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կանխասացության մեջ, և մենք այն ժամանակ դեռ չէինք գիտակցում, թե որքան ծանր կերպով էինք ապստամբել: Հիասթափության պահին ուշացման ժամանակաշրջանն արդեն ընթացքի մեջ էր, մինչև մեկ խումբը սգում էր, իսկ մյուս խումբը ցնծում: Այդ համատեքստում Մաղաքիան

ասում է.

Այն ժամանակ նրանք, ովքեր վախենում էին Տիրոջից, հաճախ խոսում էին միմյանց հետ. և Տերը ուշադրություն դարձրեց ու լսեց, և նրա առաջ հիշատակի մի գիրք գրվեց նրանց համար, ովքեր վախենում էին Տիրոջից և խորհում էին նրա անվան մասին: Եվ նրանք իմը պիտի լինեն,— ասում է Զորքերի Տերը,— այն օրը, երբ կազմեն իմ գանձը. և ես պիտի խնայեմ նրանց, ինչպես մարդը խնայում է իր սեփական որդուն, որ ծառայում է իրեն:

Այն ժամանակ դուք պիտի վերադառնաք և պիտի զանազանեք արդարի և ամբարի միջև, Աստծուն ծառայողի և Նրան չծառայողի միջև: Մաղաքիա 3:16–18:

2024 թվականին եկավ հիմնարար փորձությունը, որը ներկայացված էր որպես Տիրոջ երկյուղը: Այդ փորձության մեջ երևացան երկու դասեր, և այն խումբը, որ կազմավորում էր այդ երկու դասերը, երեք ու կես օրվա ընթացքում կանոնավոր Zoom հանդիպումներում հաճախ խոսում էր միմյանց հետ: Տերը լսում էր նրանց խոսակցությունները: Այն դասը, որ երկնչում էր Տիրոջից, խորհում էր Նրա անվան մասին՝ Պաղմոնի, Հուդայի ցեղի Առյուծի, Ալֆայի և Օմեգայի, Ճշմարտության, Խոսի, Սքանչելի Լեզվաբանի, անկյունաքարի և գագաթաքարի, Գառան, Երկնային Քահանայապետի, Տաճարի, Վեմի: Նրանք, ովքեր մտել են այդ գրքի մեջ, պիտի լինեն գոհարներ այն պսակի վրա, որը ներկայացնում է փառքի արքայության դրոշմը: Երբ Նա հավաքի այդ գոհարները, այն ժամանակ նրանք կվերադառնան և կզանազանեն արդարի ու ամբարշտի միջև: Երբ Նա գոհարները գցի զանձանակի մեջ, այն ժամանակ կզանազանվի, թե ով է հիմար և ով՝ իմաստուն:

Մաղաքիան արձանագրում է.

Վերադարձե՛ք ինձ մոտ, և ես կվերադառնամ ձեզ մոտ,

Բայց դուք ասում էիք. «Որտե՞ղ վերադառնանք»:

Բոլոր տասանորդները բերեք զանձատուն, որպեսզի իմ տանը կերակուր լինի, և այժմ այս բանով փորձեցեք Ինձ, ասում է Զորաց Տերը, թե արդյոք ձեզ համար չեն բացի երկնքի պատուհանները և ձեզ վրա օրհնություն չեն թափի, այնպես որ այն ընդունելու համար տեղ չլինի:

Շտեմարանը տուփն է, իսկ տասանորդները՝ իմաստուն կույսերը: Շտեմարանը Աստծո Խոսքն է, դրված ճշմարտության նոր շրջանակի մեջ: Այն գոհարները, որ գցվում են այդ տուփի մեջ, այն ճշմարտություններն են, որոնք կապված են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի հետ: Տասանորդները պահվում էին տաճարի որոշակի մի սենյակում, ինչպես նշված է Նեեմիայի մաքրագործման մեջ: Տուփն ու շտեմարանը, կամ Պետրոսի հոգևոր տունը, ներկայացնում են Աստծո տաճարը, իսկ գոհարները ներկայացնում են մարդկային տաճարները, որոնք Բարձրյալի ծածուկ տեղում միացված են Աստվածությանը: Մարդկային պատգամաբերները չեն կարող բաժանվել Աստվածային պատգամից: Գոհարները և՛ Աստծո պատգամաբերներն են, և՛ այն պատգամը, որ նրանք հոչակում են: Ներշնչանքը հաճախ նույնացնում է պատգամն ու

պատգամաբերին՝ միավորված ձևով:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցին կանչել է, ինչպես կանչեց հին Իսրայելին, կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սրով՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց առանձնացրել է եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի բերի Իրեն սուրբ մերձավորության մեջ: Նա նրանց Իր օրենքի ավանդապահներն է դարձրել և նրանց է վստահել այս ժամանակի մարգարեության մեծ ճշմարտությունները: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք էլ սուրբ ավանդ են, որ պետք է փոխանցվեն աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որ ընդունում է Աստծո պատգամների լույսը և դուրս է գալիս որպես Նրա գործակալներ՝ երկրագնդի ամբողջ երկայնքով ու լայնքով հնչեցնելու նախազգուշացումը: Քրիստոս Իր հետևորդներին հայտարարում է. «Դուք եք աշխարհի լույսը»: Յուրաքանչյուր հոգու, որ ընդունում է Հիսուսին, Գողգոթայի խաչը ասում է. «Ահա՛ հոգու արժեքը. «Գնացե՛ք ամբողջ աշխարհով մեկ և Ավետարանը քարոզեցե՛ք ամեն արարածի՛»»: Ոչինչ չպետք է թույլատրվի, որ խոչընդոտի այս գործին: Սա ժամանակի համար ամենակարևոր գործն է. այն պետք է հեռուն հասնող լինի, ինչպես հավիտենությունը: Այն սերը, որ Հիսուսը դրսևորեց մարդկային հոգիների հանդեպ այն զոհաբերության մեջ, որ Նա արեց նրանց փրկագնման համար, կշարժի Նրա բոլոր հետևորդներին»: Testimonies, volume 5, 455.

Հաջորդ հոդվածում մենք կսկսենք ի մի բերել այս հասկացությունները:

«Իմ կյանքի վերջին հիսուն տարիների ընթացքում ես թանկագին հնարավորություններ եմ ունեցել փորձառություն ձեռք բերելու: Ես փորձառություն եմ ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների մեջ: Հրեշտակները ներկայացված են որպես երկնքի մեջտեղում թռչողներ, որոնք աշխարհին հոչակում են նախազգուշացման պատգամ և անմիջական առնչություն ունեն այս երկրի պատմության վերջին օրերում ապրող ժողովրդի հետ: Ոչ ոք չի լսում այս հրեշտակների ձայնը, որովհետև նրանք խորհրդանիշ են՝ ներկայացնելու Աստծո այն ժողովրդին, որ գործում է երկնքի տիեզերքի հետ ներդաշնակության մեջ: Տղամարդիկ և կանայք, Աստծո Հոգով լուսավորված և ճշմարտությամբ սրբագործված, իրենց կարգով հոչակում են այդ երեք պատգամները»:

«Ես դեր եմ կատարել այս հանդիսավոր գործում: Իմ քրիստոնեական փորձառությունը գրեթե ամբողջովին հյուսված է դրա հետ: Այժմ ապրում եմ այնպիսիք, որոնց փորձառությունը նման է իմին: Նրանք ճանաչել են այս ժամանակի համար բացահայտվող ճշմարտությունը. նրանք քայլել են համընթաց մեծ Առաջնորդի՝ Տիրոջ գործի Զորավարի հետ»:

«Այս պատգամների հոչակման մեջ մարգարեության յուրաքանչյուր մանրամասնությունը կատարվել է: Նրանք, ովքեր արտոնվել են մասնակցելու այս պատգամների հոչակմանը, ձեռք են բերել մի փորձառություն, որ իրենց համար բարձրագույն արժեք ունի. և այժմ, երբ մենք այս վերջին օրերի վտանգների մեջ ենք, երբ ամեն կողմից ձայներ պիտի լսվեն՝ ասելով. «Ահա այստեղ է Քրիստոսը», «Ահա այստեղ է ճշմարտությունը», մինչդեռ շատերի բեռը պիտի լինի խախտել մեր

հավատի այն հիմքը, որը մեզ առաջնորդել է եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի աշխարհում կանգնենք որպես առանձնահատուկ ժողովուրդ, Հովհաննեսի նման մեր վկայությունը պիտի տրվի.»

«Սկզբից եղածը, որ լսեցինք, որ մեր աչքերով տեսանք, որ դիտեցինք, և մեր ձեռքերը շոշափեցին՝ կյանքի Խոսքի մասին. ... այն, ինչ տեսանք և լսեցինք, ձեզ էլ ենք հռչակում, որպեսզի դուք ևս հաղորդակցություն ունենաք մեզ հետ»:

«Ես վկայում եմ այն բաները, որ տեսել եմ, այն բաները, որ լսել եմ, այն բաները, որ իմ ձեռքերը շոշափել են կյանքի Խոսքի վերաբերյալ: Եվ այս վկայությունը ես գիտեմ, որ Հորից և Որդուց է: Մենք տեսել ենք և վկայում ենք, որ Սուրբ Հոգու գործությունը ուղեկցել է ճշմարտության ներկայացմանը՝ նախագգուշացնելով գրիչով և ձայնով, և պատգամները տալով իրենց կարգով: Այս գործը ուրանալը կնշանակեր ուրանալ Սուրբ Հոգուն, և մեզ կդնեն նրանց խմբի մեջ, որոնք հեռացել են հավատից՝ ականջ դնելով մոլորեցնող հոգիներին»:

«Թշնամին ամեն ինչ գործողության մեջ կդնի, որպեսզի արմատախիլ անի հավատացյալների վստահությունը մեր հավատի այն սյուների հանդեպ, որոնք հիմնված են անցյալի պատգամների վրա, որոնք մեզ կանգնեցրել են հավիտենական ճշմարտության բարձր հարթակի վրա, և որոնք հաստատել ու բնույթ են տվել գործին: Իսրայելի Տեր Աստվածը առաջնորդել է Իր ժողովրդին՝ նրանց բացահայտելով երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը: Նրա ձայնը լսվել է և դեռևս լսվում է՝ ասելով. Առաջ գնացեք գործությունից գործություն, շնորհից շնորհ, փառքից փառք: Գործը գորանում և ընդարձակվում է, որովհետև Իսրայելի Տեր Աստվածը Իր ժողովրդի պաշտպանությունն է»:

«Նրանք, ովքեր ճշմարտությունից բռնել են միայն տեսականորեն, կարծես մատների ծայրերով, ովքեր նրա սկզբունքները չեն բերել հոգու ներքին սրբարան, այլ կենսական ճշմարտությունը պահել են արտաքին գավթում, ոչ մի սուրբ բան չեն տեսնի այս ժողովրդի անցյալ պատմության մեջ, որը նրանց դարձրել է այն, ինչ որ իրենք են, և հաստատել է նրանց որպես աշխարհում ջերմեռանդ, վճռական, միսիոներական աշխատողներ»:

«Այս ժամանակի համար ճշմարտությունը թանկագին է, սակայն նրանք, որոնց սրտերը չեն կոտրվել՝ ընկնելով Վեմի՝ Քրիստոս Հիսուսի վրա, չեն տեսնի և չեն հասկանա, թե ինչ է ճշմարտությունը: Նրանք կընդունեն այն, ինչը հաճելի է իրենց պատկերացումներին, և կսկսեն կառուցել այլ հիմք, քան այն, որ դրված է: Նրանք պիտի շողոքորթեն իրենց իսկ սնափառությունն ու ինքնագնահատականը՝ կարծելով, թե ի վիճակի են հեռացնելու մեր հավատի սյուները և դրանք փոխարինելու իրենց իսկ հնարած սյուներով»:

«Սա պիտի շարունակվի այնքան ժամանակ, որքան որ ժամանակը կտևի: Ամեն ոք, ով Աստվածաշնչի ջանադիր ուսումնասեր է եղել, պիտի տեսնի և հասկանա այս երկրի պատմության վերջին տեսարաններում ապրողների լուրջ դիրքը: Նրանք պիտի զգան իրենց իսկ անբավարարությունն ու տկարությունը և իրենց առաջին գործը պիտի դարձնեն ունենալ ոչ թե պարզապես աստվածապաշտության մի ձև,

այլ կենսական կապ Աստծո հետ: Նրանք չեն համարձակվի հանգստանալ, մինչև Քրիստոսը չկազմավորվի իրենց ներսում՝ փառքի հույսը: Եսը պիտի մեռնի, հպարտությունը պիտի վտարվի հոգուց, և նրանք պիտի ունենան Քրիստոսի հեղությունն ու մեղմությունը»: Notebook Leaflets, 60, 61.